

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **K. A.**, nar. ,
státní příslušností Kyrgyzstán,
bytem v ČR ,

zastoupeného zmocněncem Ing. V. G.,
bytem ,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2023, č. j. MV-158501-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, č. j. OAM-7535-8/DP-2023 ze dne 10. 8. 2023 o zamítnutí žádosti žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem jiné/ostatní pro nesplnění podmínek pro jeho udělení podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon“), ve znění účinném do 30. 6. 2023.

2. Žalobce namítl věcnou a právní nesprávnost napadeného rozhodnutí. Dle žalobce nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci ve smyslu § 3 správního řádu, porušen byl v této souvislosti také § 50 odst. 4 správního řádu. Interpretace právních předpisů nesmí být mechanická a formalistická. Žalobce nesouhlasí se závěry žalované o tom, že kurz anglického jazyka absolvovaný žalobcem na pražském gymnáziu a jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky není bez dalšího obdobou jazykové přípravy ke studiu zdejší vysoké školy s tím, že nejde o natolik specifickou aktivitu, že by ji bylo třeba absolvovat pouze na území. Žalobce uvedl, že zákon deklaruje, za jakých podmínek nelze žadateli v ČR povolit pobyt. Neexistují žádné přímé pokyny pro zákaz výuky angličtiny. Žalobce uvedl, že v angličtině studuje od počátku svého pobytu v ČR. Od prvního dne zdejšího pobytu absolvoval výuku v angličtině. Dlouhodobé vízum za účelem studia mu bylo vydáno za účelem absolvování přípravného kurzu angličtiny, nikoli češtiny. Studoval a dokončil kurz angličtiny na ČZU. Dále obdržel povolení k pobytu za účelem studia (též v angličtině) na ČVUT. Také nyní studuje obor v angličtině, opět na ČVUT. Správní orgán mohl dle žalobce učinit závěr pouze na základě konkrétních důkazů. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné. Žalobce poukázal na nezbytnost znalosti anglického jazyka. Kurzy angličtiny na půl roku šel studovat z důvodu, že si chtěl vylepšit znalosti tohoto jazyka. Od září 2019 neměl problém získat zde pobytové oprávnění, správní orgán dle něj musel počítat s pobytem žalobce v ČR na 4 roky. Nesouhlasí se závěrem žalované, že má možnost absolvovat kurz v jiné zemi. V Kyrgyzstánu lze studovat podobné obory, jaké se vyučují na českých univerzitách v českém a anglickém jazyce, kvalita studia je však v ČR vyšší. Půlroční kurz volil žalobce pouze pro doplnění znalostí, pokud by se měl za tímto účelem vracet do země původu, bylo by to neúměrně nákladné. Žalobce zopakoval, že v zákoně neexistuje daný přímý zákaz udělení povolení k pobytu v souvislosti s výukou angličtiny. V některých případech praxe svědčí ve prospěch účastníků kurzu na téže škole. Nikde není stanoveno, že by cizinec musel studovat češtinu, nikoli angličtinu. Žalobce je přesvědčen, že své studium jazykového kurzu řádně doložil.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že žalobce pobýval na území České republiky (na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia) a ve lhůtě podal žádost o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, tj. studijní aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, a to konkrétně studia jazykového kurzu anglického jazyka na 1. Slovanském gymnáziu a jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky. Tato žádost mu byla zamítnuta pro nesplnění podmínky dle § 31 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Tento závěr byl žalovanou potvrzen a dále rozveden v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to zejména na straně 5 a 6 odůvodnění. Dále žalovaná poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 21 A 31/2023-40 ze dne 22. 1. 2024, který se týká obdobné věci, tedy zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem ostatní/jiné, kdy účelem pobytu mělo být rovněž absolvování kurzu anglického jazyka. Dle žalované byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti. Nebylo prokázáno, že by účelem pobytu žalobce měly být aktivity, které lze absolvovat výhradně na území.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.

5. Dne 15. 3. 2023 podal žalobce žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *ostatní* z důvodu absolvování kurzu anglického jazyka na 1. Slovanském gymnáziu a jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky. Jako doklad prokazující účel pobytu předložil doklad potvrzující zahájení denního studia anglického jazyka na uvedené škole v době od 1. 2. 2023 do 31. 8. 2023 v rozsahu 20 vyučovacích hodin týdně.
6. Správní orgán I. st. vydal dne 10. 8. 2023, rozhodnutí č. j. OAM-7535-8/DP-2023, kterým žádost žalobce zamítl dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, pro nesplnění podmínek. Výčet důvodů dlouhodobého pobytu v zákoně o pobytu cizinců není dle správního orgánu I. stupně taxativní, povolení k dlouhodobému pobytu lze vydat i za jiným než zákonem pojmenovaným účelem. Jelikož zákon takový důvod nepojmenovává, mělo by jít o aktivitu výjimečného charakteru ve srovnání se zákonem uvedenými důvody. Musí se jednat o aktivitu, která musí skutečně odůvodňovat dlouhodobý pobyt cizince na území ČR a je spojena s územím ČR. Má-li být účelem pobytu vzdělávací aktivita, která není studiem ve smyslu zákona o pobytu cizinců, musí jít o vzdělávací aktivitu obdobně intenzivní jako studium, např. může jít o studium na střední škole či vyšší odborné škole po ukončení studia na střední škole. Aktivita však musí být spojena s územím ČR natolik, že cizinec ji nemůže plnohodnotně absolvovat či se jí věnovat mimo území ČR. Studium na VŠ zahrnuje osvojení znalosti českého jazyka, jehož znalost si cizinec nejlépe osvojí v ČR. Absolvování anglického jazyka dle správního orgánu není jazykovou přípravou ke studiu VŠ, daný kurz může cizinec absolvovat kdekoliv mimo území ČR, absolvování kurzu jazykového jazyka není svázáno s územím ČR. Žalobci bylo dříve uděleno dlouhodobé vízum za účelem studia VŠ v českém jazyce, a to nejprve za účelem absolvování přípravného jazykového kurzu. Jelikož vzdělávací kurz anglického jazyka není účelem, který by odůvodňoval dlouhodobé setrvání cizince na území ČR, potom doklad prokazující absolvování takového kurzu není dokladem prokazující účel dlouhodobého, žalobcem požadovaná vzdělávací aktivita neodůvodňuje vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Nebyla tak splněna podmínka pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců spočívající v doložení účelu, který odůvodňuje povolení k dlouhodobému pobytu.
7. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobce zamítla. Ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně a doplnila, že správní orgán posuzuje, zda cizincem nově deklarovaný účel pobytu je účelem, který buď zákon explicitně předpokládá (např. studium, zaměstnání, podnikání, společné soužití rodiny), nebo zda se jedná o účel pobytu, který zákonem není výslovně upraven, ale jeví se dostatečně relevantní v tom smyslu, že vyžaduje pobyt na území (§ 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
8. Součástí správního spisu je potvrzení o studiu vydané dne 3. 3. 2023 ČVUT, Fakultou elektrotechnickou, ze kterého plyne, že žalobce zahájil studium na této fakultě dne 14. 9. 2021, a to v bakalářském studijním programu Electrical Engineering and Computer Science, přičemž se jednalo o studium v prezenční formě. Toto studium bylo ukončeno dne 3. 3. 2023 z důvodu zanechání studia, studium nebylo přerušeno. Dále je součástí správního spisu potvrzení vydané dne ČZU dne 23. 8. 2023 o tom, že žalobce studoval kurz anglického jazyka ve smyslu § 64 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to v rozsahu 560 vyučovacích hodin v době od 15. 9. 2019 do 31. 8. 2020. Dále bylo doloženo osvědčení ČZU ze dne 22. 8. 2023 o tom, že žalobce absolvoval dne 16. 4. 2020 závěrečnou zkoušku z anglického jazyka pro cizince. Žalobce dále doložil jednotné potvrzení o přijetí ke studiu/o studiu ze dne 24. 5. 2023 vydané ČVUT, Fakultou elektrotechnickou, ze kterého je patrné,

že bude v ČR studovat bakalářský studijní obor v prezenční formě v anglickém jazyce ve standardní délce studia (3 roky), předpokládaná doba pobytu na území od 10. 9. 2023 do 10. 9. 2026.

9. Z uvedeného plyne, že žalobce v ČR studoval, jak zmínil správní orgán I. st., nejprve přípravný kurz, poté VŠ v anglickém jazyce. Soud nicméně konstatuje že, pokud jde o přípravný kurz, nejednalo se o kurz českého jazyka, jak uvedl správní orgán I. st., ale jazyka anglického, jak bylo doloženo příslušným potvrzením školy. Je dále zřejmé, že žalobce poté v ČR studoval VŠ, a to od 14. 9. 2021 do 3. 3. 2023, kdy tohoto studia zanechal. Dále bylo nicméně doloženo, že od 10. 9. 2023 bude žalobce studovat znovu, a to bakalářský tříletý studijní program opět na ČVUT FEL v anglickém jazyce.
10. Soud dodává, že žalobce podal žádost o pobyt za účelem „ostatní“ dne 15. 3. 2023, ač kurz měl začít dne 1. 2. 2023 a končit ke dni 31. 8. 2023. Jak již bylo také uvedeno, žalobci bylo pobytové oprávnění za účelem studia rozhodnutím ze dne 5. 10. 2023 prodlouženo od 15. 9. 2023 do 14. 9. 2024. Žádost za účelem pobytu „ostatní“ podal sice až dne 15. 3. 2023, tj. po zahájení kurzu, kdy zároveň studia původního oboru VŠ zanechal ke dni 3. 3. 2023, nicméně ani tyto skutečnosti na výše uvedených závěrech nic nemění, kdy ostatně i žalovanou bylo uvedeno, že žádost byla podána ve lhůtě.
11. V předkládací zprávě k prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 26. 11. 2024 je uvedeno potvrzení o studiu žalobce na ČVUT ze dne 28. 8. 2024, ze kterého vyplývá studium žalobce ve stejného oboru od 10. 9. 2023 do 10. 9. 2026. Z potvrzení tak vyplývá, že žalobce studium nepřerušil, což ale jistě není v souladu se skutečným stavem, jinak by žalobce nežádal o změnu účelu pobytu. Pro posouzení daný možný rozpor není podstatný. Soud má za to, že žalobce nejpozději v srpnu 2024 disponoval potvrzením o studiu na VŠ a dne 4. 9. 2024 požádal o dlouhodobý pobyt z důvodu studia na ČVUT znovu v bakalářském programu Electrical Engineering and Computer Science.
12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad potvrzující účel pobytu na území.*
14. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*

15. Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.*
16. Otázkou povolení k dlouhodobému pobytu na základě studia jiného než českého jazyka nikoli formou dle § 64 zákona o pobytu cizinců se již zabýval Nejvyšší správní soud (rozhodnutí č. j. 7 Azs 22/2024-27, č. j. 9 Azs 115/2024-32, č. j. 2 Azs 64/2024 – 42) V rozsudku č. j. 7 Azs 22/2024-27 NSS konstatoval, že vzdělávací kurz anglického jazyka není bez dalšího takovým účelem, který by odůvodňoval dlouhodobé setrvání žadatelky na území. Doklad prokazující absolvování této vzdělávací aktivity proto není dokladem prokazujícím účel pobytu na území. Dlouhodobý pobyt cizince na území musí být zdůvodněn plněním konkrétního účelu, který má cizinec prokázat. Z kontextu právní úpravy dlouhodobých pobytových oprávnění nevyplývá nárok cizince na udělení pobytového oprávnění za jakýmkoli libovolným účelem. Stát si sám může rozhodovat o podmínkách pobytu cizinců na svém území. Správní orgány tak posuzují, zda je cizincem deklarovaný účel buď účelem zákonem výslovně předpokládaným, nebo zda se jedná o takový nevypočtený účel, který je dostatečně relevantní na to, aby vyžadoval dlouhodobou přítomnost na území. Podle sedmého senátu je slovní spojení *účel vyžadující pobyt na území* potřeba vykládat tak, že správní orgány jsou oprávněny posoudit, zda žadatelem deklarovaný účel skutečně vyžaduje nepřetržitý pobyt na území. Tvrzený účel pobytu musí být s ohledem na konkrétní okolnosti rozumně hájitelný (zdůvodnitelný) a měl by mít k území České republiky dostatečně intenzivní, těsnou a seriózní vazbu. Správní orgány proto nepochybily, vyžadovaly-li, aby byl deklarovaný účel pobytu s územím České republiky úzce spjat. Sedmý senát však nesouhlasil s tím, že by sepětí muselo být bezvýjimečné v tom smyslu, že účel lze realizovat pouze na území ČR, ale postačí, pokud by mimo ně bylo zásadně obtížnější, či dokonce nemožné zvoleného účelu (zde určitého stupně znalosti anglického jazyka) dosáhnout. Nestačí tedy, aby spjatost s územím spočívala pouze v tom, že činnost, pro kterou žadatel žádá udělení pobytového oprávnění, má být déle než tři měsíce realizována v České republice. Takový výklad by ad absurdum znamenal, že by správní orgány musely podobný účel akceptovat a pobytové oprávnění udělit. To by nicméně odporovalo pojetí pobytových oprávnění cizinců jakožto zásadně nenárokového institutu a pravomoci České republiky rozhodovat o podmínkách, za kterých připustí setrvání cizinců na svém území. Devátý senát následoval tento právní názor ve svém rozsudku č. j. 9 Azs 115/2024-32 (a usnesení č. j. 9 Azs 260/2024-27), dle kterého ve vztahu k posouzení účelu pobytu v kategorii *jiné/ostatní* není pochybením správního orgánu, pokud vyžaduje, aby daný účel byl s územím České republiky úzce spjat. Nikoli však bezvýjimečně ve smyslu, že takový účel lze bezvýhradně realizovat pouze na území našeho státu. Je třeba hodnotit kritérium, zda by bylo mimo území České republiky zásadně obtížnější či případně dokonce nemožné dosáhnout zvoleného účelu (zde určitého stupně znalosti anglického jazyka). Nepostačí tedy, pokud spjatost účelu pobytu s územím České republiky existuje pouze v tom ohledu, že se konkrétní činnost, pro kterou žalobce žádá o pobytové oprávnění, má realizovat v České republice po dobu delší než 3 měsíce, a proto je podle jeho názoru zde nutná její dlouhodobá přítomnost. Vzdělávací kurz anglického jazyka není bez dalšího takovým účelem, který by odůvodňoval dlouhodobé setrvání cizince na území, a proto ani doklad prokazující absolvování takové vzdělávací aktivity není dokladem prokazujícím účel pobytu na území ČR.

17. Druhý senát NSS se s výše uvedenými důvody neztotožnil a usnesením č. j. 2 Azs 64/2024 – 42 výklad postupu žalovaného ohledně dlouhodobého pobytu za účelem studia jiného než českého jazyka nikoli v formou podle § 64 zákona předložil rozšířenému senátu NSS. Dle 2. senátu žádost o dlouhodobý pobyt obsahující potvrzení o studiu jazykového kurzu nikoli v formou studia dle § 64 zákona netrpí nedostatkem popsáním v § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, a tudíž nemůže být z tohoto důvodu zamítnuta. Postup správních orgánů neměl oporu v zákoně, ze zákona nelze vyčíst, že by souvislost účelu pobytu delšího 3 měsíců s územím ČR měla vykazovat určitou vyšší kvalitu (hájitelnost, zdůvodnitelnost, intenzitu, těsnost či serióznost). Žadatel nemá šanci zjistit, že ve své žádosti musí pro účely splnění požadavku uvedeného v § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dokládat také zvláště silnou spjatost tvrzeného účelu pobytu s územím ČR, tedy předesíť, proč ho nelze dosáhnout mimo území ČR, nebo jen se značnými obtížemi. Podle předkládajícího senátu nelze z povinnosti žadatelů dokládat ke každé žádosti účel vyžadující pobyt na území delší než 3 měsíce dovozovat povinnost současně prokázat, že tento účel musí být s územím České republiky zvláště těsně spjat. Postup správních orgánů nemá podle jeho přesvědčení dostatečnou oporu v ustanoveních, pod něž důvody zamítnutí žalobcovy žádosti podřadily. Předkládající senát vytkl 7. senátu, že *nepatříuje problém v tom, že ze zákonné úpravy nevyplyvá, že by musel být účel pobytu zvláštním způsobem spjat s územím. Klíčové body 16 a 17 rozsudku č. j. 7 Azs 22/2024-27 ani na ustanovení zákona o pobytu cizinců nijak neodkazují. Namísto toho sedmý senát formuluje obecnou úvahu, že slovní spojení účel vyžadující pobyt na území (zjevně za užití v § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s dovětkem delší než 3 měsíce) je třeba vykládat tak, že správní orgány mají oprávnění posuzovat, zda má tvrzený účel pobytu „dostatečně intenzivní, těsnou a seriózní vazbu“ k území České republiky. Sedmý senát neobjasnil, z čeho dovozuje, že by mezi v zákoně vypočtenými a nevypočtenými účely pobytu existovala jakákoli hierarchie. Současně neplatí, že by u explicitně zákonem vypočtených účelů byla nutně dána těsnější vazba na území ČR. Například u účelu „studium“ podle § 64 písm. a) zákona o pobytu cizinců se požaduje, aby šlo o akreditovaný studijní program na vysoké škole, k jazyku či zaměření studia ale zákon neuvádí nic. Rozvádí-li sedmý senát v úvodu odůvodnění tezi stran neexistence základního práva cizinců na vstup na území ČR, tato (byť nepochybně správná) premisa nemůže vypovídat nic o tom, zda je přezkoumávaný výklad neurčitého právního pojmu souladný se zákonem.*
18. Předkládající senát je přesvědčen, že pokud správní orgány své rozhodnutí opřely pouze o odkaz na § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, bylo úkolem soudu přezkoumat právě a pouze to, zda postupovaly v souladu s tímto ustanovením, tj. zda správně vyložily neurčitý právní pojem účel vyžadující pobyt na území delší než 3 měsíce. Sedmý senát nesprávně zaměňuje otázku výkladu neurčitého právního pojmu s existencí případného správního uvážení při udělování pobytového oprávnění. při výkladu § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců (a neurčitého právního pojmu v něm obsaženého) potřeba brát v potaz širší kontext jednotlivých ustanovení zakotvujících kritéria, v jejichž světle musí žádost o povolení dlouhodobého pobytu obstát. Posuzovanou otázku proto nelze vnímat zcela izolovaně. Předkládající senát má tudíž za to, že lze uvažovat o existenci prostoru pro diskreci správních orgánů při posuzování, zda udělí určitému žadateli povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než v zákoně vyjmenovaným účelem. Konstrukce relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců umožňuje výklad, podle něhož při posuzování žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu správní orgány poté, co ověří, zda zde není překážka udělení pobytového oprávnění podle § 56, mohou navázat správním uvážením, zda povolení k dlouhodobému pobytu udělí. Posuzováním správního uvážení se nicméně předkládající senát nebude moci po případném vrácení stěžovatelovy věci rozšířeným

senátem zabývat. Správní orgány totiž jeho žádosti nevyhověly přímo s odkazem na negativní podmínku udělení povolení k dlouhodobému pobytu zakotvenou výslovně v zákoně [§ 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) a § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců].

19. Městský soud v Praze poukazuje na zdrojové rozsudky 41. senátu Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 21/2023 – 36, č. j. 41 A 25/2023 – 54 a č. j. 41 A 25/2023 – 105. Dle rozsudku č. j. 41 A 25/2023 – 54 *jiné vzdělávací aktivity, než jsou ty, na které dopadají směrnice 2016/801 a § 64 zákona o pobytu cizinců, tedy nelze v České republice uskutečňovat na základě dlouhodobého pobytu (případně víza) za účelem studia. To ale neznamená, že by cizinci tyto jiné vzdělávací aktivity nemohli v Česku realizovat vůbec. Pouze to znamená, že si budou muset žádat o pobytové oprávnění za účelem jiné/ostatní. Půjde například o (1) vzdělávání cizince v neakreditovaném studijním programu na veřejné či soukromé vysoké škole; (2) vzdělávání ve škole, která je akreditována nebo má akreditovaný studijní program v jiném státě než České republice; (3) účast na jazykových a odborných kurzech a programech, které neslouží k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy; (4) případně účast na jiných studijně poznávacích a vzdělávacích kurzech a programech, které provádějí instituce, které nelze podřadit pod zákon č. 561/2004 Sb. (v případě základních, středních a vyšších odborných škol) nebo zákon č. 111/1998 Sb. (v případě vysokých škol). Za pochopitelnou podmínku soud také považuje, aby se aktivity, které cizinec zamýšlí v rámci pobytu za účelem jiné/ostatní realizovat, skutečně vyžadovali jeho dlouhodobou přítomnost na území České republiky. Nemůže se tedy jednat o jednorázovou aktivitu nebo činnost, která není natolik časově intenzivní, aby vyžadovala pobyt cizince na území delší než tři měsíce, resp. jeden rok. Se správními orgány se však již soud rozchází v tom, že by se (a) muselo jednat o takový účel pobytu, který se bude pojit výhradně s územím České republiky, a (b) který nebude možné realizovat v jiné zemi, případně v zemi původu cizince. Ze zákonné podmínky doložit ke každé žádosti o pobytové oprávnění konkrétní účel pobytu podle soudu nelze dovodit, že by cizinec musel zároveň prokazovat, že daný účel musí nutně plnit výhradně na území České republiky a nikde jinde. V takovém případě by totiž nebylo možné získat pobytové oprávnění ani například za účelem studia na univerzitě, která sice sídlí v České republice, ale má akreditaci z jiné země a výuka probíhá v jiném než českém jazyce. Ad absurdum by z tohoto důvodu nebylo možné povolit téměř žádný pobyt. Téměř žádný účel se neváže výhradně na území České republiky do té míry, že jej nelze realizovat v jiné zemi, případně v zemi původu cizince. Pracovat, studovat nebo podnikat cizinec také nemusí nutně jenom v Česku., jazykovou přípravu lze za určitých podmínek považovat za studium ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců. Je tomu tak, pouze pokud jde o přípravu na budoucí studium akreditovaného studijního programu na vysoké škole, která zároveň tento jazykový kurz nabízí. V takovém v případě cizinec absoluuje studium českého jazyka, aby následně mohl v češtině studovat. To však ale neznamená, že by cizinci nemohli na území České republiky absolvovat kurzy anglického (případně jiného) jazyka. Byť ne v režimu pobytu za účelem studia, ale v režimu pobytu za účelem jiné/ostatní. Krajský soud konstatoval, že přístup žalované i OAMP nemá žádnou oporu v platné právní úpravě. Správní orgány naopak s nemalou mírou svévole dotváří podmínky pro udělení pobytového oprávnění*
20. Městský soud v Praze se v dané věci hodnotově ztotožňuje s krajským soudem v tom, že pokud jiné důvody dlouhodobého pobytu (studium, podnikání, zaměstnání) nejsou determinovány místem jeho výkonu výlučně v ČR, potom není důvodu postupovat odlišně v případě důvodu pobytu *ostatní/jiné*. Ostatně v tomto smyslu soud v řízení poučil žalovanou o výhradě vůči závěrům 7. a 9. senátu, aby žalovaná byla připravena k diskuzi při soudním jednání. Opakované studium předkládacího usnesení pro rozšířený senát však

paradoxně vedlo soud ke změně právního názoru. Soud si totiž položil otázku právní úpravy dlouhodobého pobytu za účelem *ostatní/jiné*, neboť ze žádného rozsudku nevyplývá odkaz na právní úpravu, na základě které by bylo možné udělit dlouhodobý pobyt za účelem *ostatní/jiné*. Je nesporné, že správní praxe je taková, že správní orgán uděluje povolení k dlouhodobému pobytu i za účelem, který zákon výslovně neuvádí. Žalovaná při jednání uvedla, že se může jednat o výjimečné případy kulturní či sportovní povahy, nebo o studium na zahraniční vysoké škole, která má v ČR pobočku. Správní orgán zjevně postupuje v takových případech dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak uvedeno i v napadeném rozhodnutí žalované. Soud však má zásadní pochybnost o tom, zda z § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebo jiného ustanovení zákona vyplývá oprávnění udělit povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, než výslovně stanoví zákon (§ 42 a násl. zákona). Z věty § 45 odst. 1 zákona lze dle soudu dovodit, že pojem *jiný pobyt* je nutné vykládat ve smyslu změny dosavadního účelu pobytu, avšak i nadále v rámci důvodů pobytu uvedených v zákoně. V daném ustanovení zákonodárce vyloučil změnu pobytu za účelem strpění (§ 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2), u účelu podnikání zákonodárce stanovil podmínku předchozího pobytu po dobu 5 let. V odst. 2 – 4 § 45 se stanoví podmínky pro změnu účelu pobytu za účelem společného soužití rodiny, časový test zákonodárce lze vnímat jako ochranu před zneužitím účelu pobytu z důvodu sloučení rodiny. O *jiném účelu pobytu* hovoří také § 42g odst. 5 zákona, dle kterého *žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.* Povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem uvedené v § 42g odst. 5 zákona nelze vnímat v antagonismu k *vízu k pobytu nad 90 dnů*, nýbrž ve významu rozšíření podmínek pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu u ministerstva, tedy že existuje samostatný pobytový titul povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. I kdyby soud dovodil, že zákon nestanoví oprávnění udělit povolení k dlouhodobému pobytu nad rámec taxativně uvedených účelů pobytu v zákoně (srovnej znění § 137 a 138 navrženého nového zákona o pobytu cizinců, sněmovní tisk 782/0), takováto vada by nemohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť případný nezákonný postup žalované by nevedl k újmě žalobce, neboť jím požadovaný pobyt za v zákoně nepojmenovaným účelem by byl vyloučený. Zároveň soud nemůže ignorovat nespornou praxi správních orgánů, dle kterých lze udělit povolení k dlouhodobému pobytu i za jiným než v zákoně výslovně uvedeným účelem. Zákon nestanoví parametry takového *jiného účelu pobytu*, tudíž správní uvážení správních orgánů je velice široké, dle soudu až korupčně návodné. V takovém případě lze dovodit, že *jiným/ostatním účelem* pobytu může být účel, který sice nesplňuje výslovně zákonem stanovené podmínky (zde § 64 zákona), ale má velmi obdobné znaky zákonem určeného účelu pobytu nebo absentující znaky zákonem uvedeného účelu pobytu nahrazuje naopak jinými zákonodárcem sledovanými relevantními okolnostmi. V každém případě se nejedná o účel pobytu ve smyslu jakéhokoliv jiného v zákoně neuvedeného účelu pobytu, nýbrž o výjimečné okolnosti, které osvědčují další intenzivní vazbu k ČR, a to nikoli pouze ve smyslu výkonu účelu pobytu na území ČR. Veškeré zákonem uvedené účely dlouhodobého pobytu mají určité kvalitativní nebo kvantitativní podmínky, proto nelze použít jinak příhodný argument, že pracovat, studovat nebo podnikat lze obvykle i mimo území ČR, a přesto jim bude uděleno povolení k dlouhodobému pobytu, tudíž nelze podmínku výlučnosti požadovat po *jiný účel pobytu*. Zákon o pobytu cizinců stanoví regulativní podmínky pro jednotlivé druhy povolení

dlouhodobého pobytu, proto lze pro nepojmenovaný typ dlouhodobého pobytu za jiným účelem požadovat obdobné regulativní podmínky.

21. Výše uvedené úvahy soud provedl se zřetelem na důvody překládacího usnesení pro rozšířený senát. Soud se ztotožňuje s předkládacím senátem v tom, že nesplnění podmínky účelu pobytu jako takového nelze považovat za nesplnění podmínky náležitosti žádosti (§ 31 zákona o pobytu cizinců). Žalobce prokázal jím tvrzený účel – studium anglického jazyka, ale dle žalované takový účel nesplňuje podmínku *jiného účelu* pobytu ve smyslu zákona, tudíž zamítnutí žádosti pro nesplnění podmínky předložení dokladu potvrzující účel pobytu na území podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona je v rozporu s účelem daného ustanovení. Jakkoli oba správní orgány poukázaly na nesplnění podmínky doložení účelu podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona, zároveň své rozhodnutí opřely o obecné ustanovení § 56 odst. 1 písm. l) zákona, dle kterého ve spojení s § 46 odst. 1 zákona nebude uděleno povolení k dlouhodobému pobytu, pokud cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení takového povolení, přičemž danou nesplněnou podmínkou měla být absence nezbytnosti pobytu žalobce z důvodu možnosti naplnit jím požadovaný účel (studium anglického jazyka) kdekoli i mimo území ČR. Oproti předkládacímu senátu má městský soud za to, že postup žalované podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona je v souladu se zákonem, pokud cizincem uplatněný účel pobytu neodpovídá účelu dlouhodobého pobytu dle zákona. Vadná aplikace § 31 odst. 1 písm. b) zákona nemá vliv na zákonnost postupu správních orgánů jako takového, neboť nijak neovlivňuje práva a povinnosti žalobce, jelikož podstatou napadeného rozhodnutí je posouzení požadovaného účelu pobytu, které zahrnuje žalovanou aplikovaný postup dle § 56 odst. 1 písm. l) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona.
22. Pokud je ministerstvo vnitra oprávněno udělit povolení k dlouhodobému pobytu také za *jiným účelem pobytu*, než výslovně stanoví zákon, je oprávněno v rámci správního uvážení přijmout závěr, zda požadovaný účel splňuje podmínky *jiného účelu pobytu*. Dle judikatury NSS *správní uvážení podléhá pouze omezené možnosti soudního přezkumu. Rolí soudu při přezkumu správního uvážení je toliko ověřit, zda při jeho použití byly překročeny zákonné meze nebo bylo zneužito ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., naopak soud nahradit správní uvážení svým vlastním nemůže* (NSS č. j. 1 Azs 107/2023 – 20 a zde uvedený odkaz na NSS č. j. 5 A 139/2002-46). Soud má za to, že žalovaná nepřekročila zákonné meze, jestliže kromě požadavku doby pobytu požadovala po žalobcem uplatněném důvodu pobytu výlučnou vazbu požadovaného účelu pobytu k území ČR. Pokud je smyslem zákonem uvedených účelů dlouhodobého pobytu vymezení důvodů dlouhodobého pobytu, u kterých zákonodárce shledal oprávněnost dlouhodobého pobytu, potom *jiný účel* nespočívá v tom, že zahrnuje jakýkoliv další dostatečně intenzivní pobyt, jinak by zákonem výslovně definované účely dlouhodobého pobytu s uvedením dalších podmínek postrádaly smysl. Zákonodárce reguluje pobyt cizinců právě stanovením podmínek pro jednotlivé druhy pobytů. Pokud *jiný účel pobytu* neobsahuje jakoukoliv podmínku, neznamená to, že takový *jiný účel pobytu* nemusí splňovat obecné podmínky dlouhodobého pobytu (doba, intenzita) i podmínky zákonem definovaného účel pobytu, jehož znaky naplňuje nejvíce.
23. Přestože soud souzní s východisky 41. senátu Krajského soudu v Brně, neztotožňuje se závěrem, že dostatečně intenzivní studium anglického jazyka na území ČR, které však není studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, naplňuje bez dalšího *jiný účel* dlouhodobého pobytu ve smyslu tohoto zákona. Účelem povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia je umožnit vyšší pobytový režim studujících studentů, aby byly vytvořeny podmínky pro

státem požadovanou migraci vzdělaných osob (bod 7 preambule směrnice EU č. 2016/801). Studium školy na území ČR, natož po osvojení českého jazyka, je okolností, která může vést cizince k usazení v ČR, přitom ČR má zájem o kvalifikované a vzdělané cizince. Studium na neakreditovaném programu vysoké školy nebo na školách nezapsaných v rejstříku škol nemusí být předpokladem požadované migrace osob, které budou mít znalosti uplatnitelné na území ČR a budou schopny se zde asimilovat. Neřízená migrace může vést k rozvratu přijímajícího státu, a to přímo v oblasti ekonomické a sociální, nebo nepřímo v oblasti politické vytvořením podmínek pro vzestup antisystémových stran. Proto je dána pravomoc národních států regulovat pobyt cizinců na svém území. Jednou z regulací je určení podmínek dlouhodobého pobytu za účelem studia. Dle § 64 zákona se studiem se pro účely dlouhodobého pobytu rozumí mimo jiné *a) studium v akreditovaných studijních programech na vysoké škole, b) účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou, nebo účast na jazykovém a odborném kurzu pořádaném v rámci programu Evropské unie nebo na základě mezinárodní smlouvy; c) střední vzdělávání a vyšší odborné vzdělávání v oborech vzdělání ve střední škole, konzervatoři nebo vyšší odborné škole, zapsané do rejstříku škol a školských zařízení^{10a)} v rámci výměnného programu uskutečňovaného v tuzemské hostitelské organizaci*. Účelem dané regulace prostřednictvím určení povahy studia u příslušných školských zařízení je garance dosažení pobytového účelu (dosažení vzdělání) a zároveň, že možnost studia nebude žadateli poskytována pouze za účelem získání pobytového oprávnění, aby tak cena za studium nebyla pouze skrytým pobytovým poplatkem (srovnej § 206 písm. a) navrženého nového zákona o pobytu cizinců). Ostatně návrh zákona o pobytu cizinců mění pojetí pobytových oprávnění vydávaných za účelem studia. Nově se pod pojmem studium pro účely podávání žádostí o dlouhodobý pobyt za účelem studia chápe pouze studium v akreditovaných studijních programech na vysoké škole (§ 50 návrhu zákona). Ostatní kategorie vzdělávacích a jiných aktivit, které jsou v současné právní úpravě zahrnuty pod pojmem studium, budou dle návrhu moci občané třetích zemí žádat v rámci nově navržených typů dlouhodobých víz (§ 204 a 206 návrhu zákona).

24. Soud má za to, že neudělení povolení k dlouhodobému pobytu nebrání v dosažení vzdělání cizince v rámci studia, které nesplňuje podmínky v § 64 zákona o pobytu cizinců a zároveň se nejedná o víceleté studium. V takových případech má cizinec k dispozici institut víza nad 90 dnů. Žalobci nikdo nezakazuje zde absolvovat kurz anglického jazyka, avšak nemůže očekávat, že bez dalšího takové studium povede k získání povolení dlouhodobého pobytu. Žalobce mohl dosáhnout požadovaného vzdělání v anglickém jazyce prostřednictvím dlouhodobého víza nad 90 dnů. Využití takového pobytového titulu by vedlo k dalším nákladům žalobce spojených s vycestováním, avšak účelu pobytu by žalobce po udělení víza dosáhl, proto není naplněna podmínka nezbytnosti udělení povolení k dlouhodobému pobytu. Při posouzení otázky proporcionality soud přihlédl k tomu, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalobce věděl, že mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia z důvodu obnovení studia na ČVUT, přičemž po dobu řízení o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia jazykového kurzu mu vznikla fikce pobytu po dobu řízení dle § 47 odst. 4 zákona. Žalobcem sledovaný skutečný účel – zajištění pobytu žalobce na území ČR do doby obnovení studia na VŠ - bylo dosaženo samotným vedením řízení o jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, proto soud neshledává nepřiměřený zásah do práv žalobce spočívající v případném vycestování za účelem podání žádosti o vízum, jestliže v dané věci k takovému zásahu dojít nemohlo. Vzhledem k sebenaplnujícímu účinku vedení řízení o dlouhodobém pobytu

v důsledku fikce pobytového oprávnění soud přistoupil k restriktivnímu výkladu pravomoci soudu přezkoumávat správní uvážení správního orgánu a jeho závěr posoudil pouze v rozsahu možného překročení hranic zákona či svévole správních orgánů. Jakkoli pouze z podmínek účelu studia dle § 64 zákona o pobytu cizinců nelze dovodit, že by studium muselo být výlučně vázáno na území ČR (obecně tak stanoví § 42 odst. 1 zákona), podmínka akreditace školského zařízení nebo studia je onou další vazbou k území ČR, proto soud neshledává, že by požadavek žalované na výlučnost dosažení žalobcem požadovaného účelu na území ČR byl překročením zákonných mezí uvážení nebo jejich zneužitím svévolným výkladem žalované.

25. Přestože skutkové zjištění o předchozím studiu žalobce v jazyce českém je v rozporu se skutečným stavem, daná vada neměla vliv na závěr žalované o tom, že zdokonalení anglického jazyka, ve kterém žalobce studoval na vysoké škole, mohl žalobce dosáhnout i mimo území ČR, proto dle žalované nebyla dána potřebná intenzivní vazba na území ČR pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu spočívající v nevyhnutelné přítomnosti žalobce na území ČR. Pro žalovanou bylo rozhodné, zda požadovaného účelu – výuky žalobce mohl dosáhnout pouze na území ČR, a to bez ohledu na to, že pro žalobce měla výuka anglického jazyka význam pro pokračování studia na vysoké škole. Závěr žalované o absenci výlučného dosažení požadovaného účelu dle soudu ob stojí i ve světle zjištění, že absolvování jazykového kurzu mohlo být vnímáno jako příprava na studium, neboť pro naplnění výjimečnosti *jiného účelu pobytu* není podstatné, zda jazykový kurz souvisí se studiem na vysoké škole, ale zda obsah a forma požadovaného studia jazykového kurzu má jiné, z hlediska vazby k území ČR výjimečné, parametry, které by absenci znaků v zákoně uvedených účelů pobytu studia dle § 64 zákona „nahradily“ natolik, aby byla naplněna potřeba žalobce k pobytu výlučně na území ČR, tedy i pro udělení vyšší formy pobytového oprávnění prostřednictvím povolení k dlouhodobému pobytu. Pouhá skutečnost, že žalobce na území ČR hodlal studovat jazykový kurz anglického jazyka po dobu 6 měsíců s výukou 20 vyučovacích hodin týdně, tedy intenzivní formou, dle soudu nezakládá dostatečně výjimečnou okolnost, která by vedla k udělení vyšší formy oprávnění pobytu, a to povolení dlouhodobého pobytu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud se ztotožnil se závěry NSS ohledně nutnosti další vazby pobytu k území ČR nad rámec výkonu požadovaného účelu pobytu na území ČR v rozsudcích č. j. 7 Azs 22/2024-27 a č. j. 9 Azs 115/2024-32, na které odkazuje.
26. Ze shora uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci samé úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. 4. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce